

Володимир Петрів. “Мені допомагає інтуїція”

Директор Рівненського облмуздрамтеатру про театр, нагороди та політику

Директор та художній керівник Рівненського обласного музично-драматичного театру Володимир ПЕТРІВ не тільки відомий актор та режисер, а й відмінний керівник. В ексклюзивному інтерв'ю для “ОГО” народний артист України та лауреат Шевченківської премії поділиться секретами успіху.

— Якби Вас попросили охарактеризувати себе п'ятьма словами, якими були б ці п'ять слів?

— Я звичайний, звичайний, такий, як і всі. Справедливий. Принаймні намагаюся бути таким. Навряд чи є людина у цьому житті, яка є справедливою на всі сто відсотків... Я намагаюся бути справедливим, але не завжди виходить. Нетерплячий. Це однозначно. Якщо мені щось захотілося, то я страшенно буду хотіти це зробити. Мабуть, я за натурою людина добра, але в той же час могу бути і жорстоким... В якому розумінні жорстоким — іноді мені важко піти на компроміс. Віднедавна помічаю за собою, що якщо людині необхідно сказати всю правду, яка, можливо, місцями і жорстока, я все одно її скажу. Раніше я намагався, як казав наш перший президент, “поміж дощ іти”, так, щоб не намочитися, нікого не образити... Але з часом навчився відмовляти і завжди говорити правду прямо. Тепер я вмію сказати, якщо це потрібно, “ні”, “ніколи”. Та досить вже про мене!..

— Кажуть, що в театрі Ви вмієте робити все, це правда?

— З огляду на те, що за першою освітою я вчитель трудового навчання, вже друга була театральна, для мене не проблема взяти в руки рубанок, ножівку, долото, зварювальний апарат, стати за токарний станок... Сяду за кермо машини будь-якої: вантажівки, автобуса. Вмію зробити практично все, а що не вмію — швидко вчуся. У мене в театрі ніхто не може сказати: “Володимире Юліановичу, це не можна зробити, тому що...” Як тільки вони кажуть “тому що” — часто іду й показую, як це можна зробити, або стаю і сам роблю. Тому працівникам з одного боку нелегко, адже мене важко зупинити неможливим. Можливо, це мені і заважає як керівнику. Керівник — це не та людина, яка сама все робить, керівник повинен організувати процес, приймати якісні управлінські рішення й давати правильні вказівки. І тоді машина руха-

ється. Утім, думаю, зараз механізм у театрі запушений таким чином, що навіть якщо я відсутній, то він працює.

— Задумувались над своєю життєвою місією?

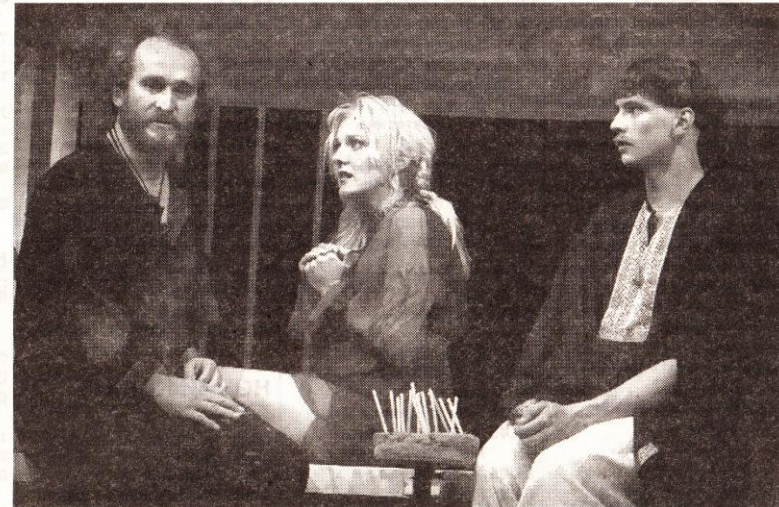
— Я ставив собі не один раз це питання, треба по собі залишити щось на землі, ми ж всі колись підемо у світ кращий... Чоловікові, кажуть, треба народити сина, посадити дерево, збудувати хату, і цього вже, кажуть, достатньо. Дерев посадив дуже багато, великий сад на понад 300 дерев... А ще мені здається, що вивів наш театр я на вищий творчий рівень... Мені батько одного разу дав настанову, яку пам'ятаю донині. Він хотів мене відлущувати за поганий вчинок, але потім сказав: “Бачиш, сину, ти мене називаєш на “ви”, а вчинки робиш на “ти”. Давай відсьогодні домовимось навпаки: я твоя рідна кров, можеш мене називати на “ти”, але вчинки відтепер будеш робити на “ви”... Намагаюся про це пам'ятати увесь час: якщо щось робити, то робити тільки на “Ви”, бо коли ти робиш на “ти”, нічого не досягнеш у цьому житті. Взагалі, треба думати не про себе, а про людей, які навколо тебе.

— У Вас багато нагород. Де, на Вашу думку, треба шукати нагороди справжньому театралу? Яка нагорода для Вас найважливіша?

— Нагороду треба вимолювати не в якомусь кабінеті чиновника від культури, а у Бога, працюю на сцені. І вона тебе знайде рано чи пізно. Найбільша нагорода — це люди, які поряд з тобою.

— Розкажіть, як Ви прийшли у політику: політика зацікавилася Вами чи Ви нею?

— Мені здається, що це політики зацікавились мною і втягнули мене у політику... Я переконаний, що займатися треба чимось одним і професійно, наприклад, залишити театр і бути лише у політиці. Можливо, я досяг би там успіху. Але, коли я поклав одне та інше на вагу — зрозумів, що не могу жити без театру. Тому вирішив припинити будь-яку політичну діяльність. Це мене зараз абсолютно не цікавить. Крапка! Займаюся тільки театром. На моє рішення також вплинула телефонна розмова з Ліною Василювною Костенко. Вона мені сказала: “Волододі, кидайте цю брудну справу, це не для Вас, Вам це не потрібно, Вас на цей світ прислали для іншого, поки б'ється серце, поки Ви дихаєте — творіть на сцені, а політика, — хай нею займаються

інші”. Я так і зробив.

— Українська академія державного управління при Президенті України, яку Ви закінчили, Вам допомогла у становленні Вас як керівника? Яким чином?

— Думаю, допомогла. Я вчився у Львівському відділенні академії. У нас були дуже хороші викладачі. У Львові зовсім інший дух. Незалежно, який Президент при владі, вчать не під певного Президента, там вчать незмінних цінностей, вчать ефективно використовувати управлінські важелі. Я написав магістерську роботу з управління театром. Я познайомився з багатьма цікавими людьми: багато з них стали керівниками дуже високого рівня.

— Маєте власні рецепти творення попиту на театр?

— Рецепт дуже простий — якість. Театр продукує товар, який теж купують. Якщо він поганий, попиту не буде. Але кожний художник має право на помилку, тому і в театрі іноді трапляються невдачі.

— Ви викладали у Словацькій академії мистецтв, зараз викладаєте в РДГУ. Поділіться враженнями про відмінності між словацькими і українськими студентами. І взагалі, який він, хороший студент, на Вашу думку?

— Словацькі студенти не такі лінійні. Для мене хороший студент — це той студент, який хоче вчитися. Якщо студент талановитий, але лінійний, то такий студент далеко не піде, він не досягне успіху. Не можна стати актором, не працюючи. Це тяжка щоденна виснажлива робота.

— У кожного покоління, напевно, є певна межа можливостей. Які шанси, на Вашу думку, відкриваються перед сучасним молодим поколінням українців?

— У мого покоління не було свободи. Ми не були вільні, не мали таких можливостей. Ми не бачили такої великої потреби у вивченні іноземних мов. Зараз знати англійську — це обов'язок кожного. Я так радію, що 80% сучасних молодих людей знають хоча б одну іноземну мову!.. Зараз з'явилася можливість відкривати власну справу. Якщо молода людина має бажання вчитись, наполеглива, постійно працює над собою — їй відкрита дорога в будь-який університет за кордоном. Взагалі, у вас є великі переваги, але в той же час у вас з'явилося більше перепон на шляху до успіху.

Тарас КОМАРЕНКО